

GEORGE COOPER

MAGÁNÜGY

Kizárólag olvasni tudóknak!

Copyright © szerző
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó
Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Barna Gergely
Szerkesztette: Soós Tibor
Korrektor: Hoppe Adrienn
Tördelés: Kaposvári Franciska

Felelős kiadó: Nagypál Viktor

ISBN: 978-615-5252-52-5

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2014

www.alomgyar.com

– Egészségére, fiatal barátom!
– Na de uram, ez az én söröm!
– Nem baj, ha szívesen adja, elfogadom – szólt a részeg, és két csuklás között felhajtotta az italt.

A fiatalember szemmel láthatólag nem tudott magához térni az arcátlanság ily tiszta, szinte gyermeki megnyilvánulásától, mert alig talált szavakat megdöbbenése kifejezésére.

– De hát még bele sem tudtam kortyolni! – méltatlankodott.
– Tudom – bólogatott a részeg, miközben egy gyakorlott szociális gondozó empátiájával méregette újdonsült vendéglátóját. – Nem szívesen fogadnám el, ha már beleivott volna előttem.

A groteszk párbeszéd tanácstalanabbik résztvevője pár röpké pillanatig úgy nézett az üres pohárra, mint a megcsalt férj hűtlen hitvesére, aztán nagy sóhajjal beletörődött a megváltoztathatatlanba.

– Ezek szerint rendelhetek még egyet – nyugtázta a rövid ismeretség eddigi mérlegét.

– Ez jó ötlet! – derült fel az idősebbik. – De akkor rendeljen mindjárt kettőt, hogy magának is jusson! Látom, jólesne. Egyébként Bill vagyok – vigyorgott tovább, és két kézre fogva mecénását lelkes csülökrázásba kezdett.

– Tom – vetette oda kurtán a fiatalabbik, miközben kétségbeesetten rángatózott Bill mancsaiban, úgy pattogva a söntéspult melletti kopott bárszék lapján, mintha a vidámparki Elvarázsolt Kastély valamelyik furfangos székén lovagolna.

Kedveltem az öreg Billt. Az ismerősei rendszerint Pióca néven emlegették, mivel kitartóan és eredményesen tudta szívni mások vérért. Gyorsabban szúrta ki gyanútlan áldozatait, tapadt rájuk és terítette le őket az ő egyedi és utánozhatatlan stílusában, mint

ahogy a gepárd vadászik. Nekem nem volt miért haragudnom rá, néha önként hívtam meg egy-egy pohár italra. Ma azonban úgy látszott, erre nem lesz szükség, mivel kiváló donorra akadt.

Kényelmesen hátradőltem az ablak melletti fotelben, és tovább szemléltem a tökéletes páros rögtönzött műsorát. A fiatalabbik szereplő talán érezte már, hogy akaratán kívül belesétált egy kelepcébe, de nem látta át a helyzet súlyosságát – Pióca zseniális trükkje abban rejlett, hogy ártalmatlannak tudta tettetni magát.

– Mit iszik, fiatal barátom? – kérdezte nagylelkűen, és biztatóan hátba vágta Tomot, ami azzal járt, hogy a fiú fekete keretes drótszemüvege diszkrét csörrenéssel a pultra hullott. Az egyik lencse, kilépve az őt korlátozó keretek közül, sietősen távozott, és eltűnt a mocskos padló nyugtalanítóan puha homályában. A fiatalember égnek emelte tekintetét, majd nagy levegőt vett, és gyakorlott gyöngyhalászokat megszégyenítő kecsességgel alábukott.

Bátor tett volt. Errefelé a takarítás nem tartozott a népi hagyományok gondosan ápolt rítusai közé, és emiatt eredeti élőhelyénél is háborítatlanabban élhetett a föld szintjét borító ruganyos-ragacsos táptalajban a rovarok és pókszabásúak osztályába tartozó egyedek népes tömege. De láss csodát: amatőr könnyűbúvárunk félperces böngészés után, levegőért kapkodva ugyan, de diadalittasan, csillogó szemekkel emelte magasba elbitangolt jószágát, és részeg közönsége elismerő heherészésétől kísérve makulátlan zsebkendőt varázsolt elő zsebéből, amivel tisztogatni kezdte fél szemének adalék dioptriáit.

Bill gyönyörködött pár pillanatig a kecses mozdulatokban, aztán befordult a pult felé, és rámordult a csaposra:

– Hé, te sátán, adjál két sört!

– Én most inkább egy fröccsöt kérek – szólt közbe Tom szerényen, majd rálehel a lencsére, és folytatta a törölgetést.

– Adjál egy fröccsöt is a két sörhöz – kurjantott a részeg. – De gyorsan, mert szomszajom nagyon!

– Kuss! – szólt rá békítően a csapos, és egyetlen felső metszőfoga mellől olyan ügyesen köpött, hogy Tomnak előlről kellett kezdeni a lencse tisztogatását.

A sörcsap alá tartott korsók aranyárga folyadékkal teltek meg, és a tetejükön felhalmozódó hab lassan leszánkázott a falukon. A kocsmáros megvetően Bill elé csapta a rendelést.

A hangos koppanásba vegyülő diszkrét reccsenésre Tom kezében megállt az eladdig szorgos zsebkendő. Bill előbányászta a szemüveg roncsait az egyik korsó alól, kipöccintgette a keretbe még mindig kapaszkodó, kétségbeesett üvegcserepeket, meg egyengette a görbült drótot, és gondosan orrára illesztette a viharvert keretet. Azon nyomban fülig szaladt a szája, és lelkesen újságolta újdonsült ifjú barátjának:

– Nincs semmi baja! Tökéletesen át lehet rajta látni!

Vannak helyzetek, amikor az ember azt gondolja, ennél rosszabb már nem lehet. Aztán persze utólag kiderül, hogy tévedett. Azt hiszem, ez a hamvasan gyanútlan fiatalember is azt feltételezte, hogy már leért a lejtő aljára. Jó, elismerem, kívülről jóval egyszerűbb okosnak lenni, és nem is olyan fájdalmas – mint ahogy arra a népnyelv is utal a csalán verésének technikájával kapcsolatban.

Szóval, a Tom névre hallgató ifjú áldozat sóhajtván egy mélyet – mely egyébként roppant egészséges dolog, ha a szabad levegőn végzik – megmaradt fél lencséjét jobb szemgödrébe illesztve, és egy világbajnok-esélyes grimasszal helyben tartva, megkereste frissen felszolgált fröccsét.

Alaposabban megnéztem magamnak a fiút, és meg kellett állapítsam, erőteljesen túlóltozte e hézagos tisztaságú, de a törzsközséggel tökéletes összhangban lévő vendéglátó-ipari egységet. Enyhén poros fekete félcipőt viselt fekete zoknival, melybe csak a boka felett huncutkodott bele némi vörös árnyalatú absztrakt minta, és mindehhez sötét öltönyt, fehér inget és gusztusos csomóra kötött sötét nyakkendőt hordott. A konfekcióöltönyt arra

utalt, hogy nem túlságosan gazdag, de a tiszta, ízléses és rendezett megjelenés azt sugallta, hogy jó munkahelye lehet. És valószínűleg még soha nem járt a külvárosban, mert igencsak mellélőtt ezzel a stílussal.

Az öreg Bill végzett a sörökkel, és eleresztett egyet az ő jellegzetes, ablakremegtető, öblös bőföggéseiből. Aztán ily módon megkönnyebbülve felemelt egy használt, de még használható csikket a földről, és elegáns mozdulattal a szája sarkába tolta.

– Mi járatban van errefelé, fiatalember? – fordult frissen szerzett támogatójához, és kedélyesen újból hátba kívánta őt veregetni.

Tom, hogy megelőzze maradék fél okuláréjának elvesztését, kecsesen elhajolt a mozdulat elől. A lendületnek köszönhetően Bill félúton lesodródott a székről, sebtében a korsók közé vágott, és egy mozdulattal tisztára söpörte a pultot. A kocsmáros ez ügyben visszakézből úgy vágta szájba, hogy Bill rögvest visszanyerte egyensúlyát, és a csikket is benyelte nagy hirtelen.

– Egy embert keresek – mondta Tom, miután megbizonyosodott róla, hogy a részeg által bemutatott talajgyakorlat véget ért.

– Hogy megölje? – csuklott Bill, és nagyokat nyelve igyekezett gyomrába juttatni a félreszaladt cigarettacsutkát.

– Miért akarnám megölni? – kérdezte ijedten Tom.

– Az csak magára tartozik – nyugtatta meg Bill. – Egyébként mi másért keresné?

– Egy biztosítótársaságnak dolgozom, és egy örökös felkutatását bízták rám.

– Ezt nagyon szépen mondta – álmélkodott a részeg. – Milyen szerencsés ember, hogy meghalt valakije. Ráadásul még örökölt is tőle. Hogy hívják, és hol lakik ez az ember?

– Csak a nevét tudom, a lakhelyét nem – hűtötte le az ifjabbik a gyakorlott dögevő frissen támadt lelkesedését. – Leslie Morton-nak hívják.

– Hát, akkor Isten éltesse sokáig Leslie Mortont! – emelte magasba a poharat Bill, és az utolsó cseppig kiitta a fröccsöt. Mire

az ital eredeti gazdája, Romero, az egyébként nyugodt és kedélyes rablógyilkos úgy vágta őt képen, hogy az orrán rezgő kis fekete szemüvegkeret végképp megadta magát.

– Nem sokat tudok róla – folytatta az elbeszélést Tom rezzenéstelen arccal, miközben segített az öregnek felállni. – Ügyvéd volt, és évekig a belvárosban dolgozott egy jól menő irodában. Aztán egy nap besokallt, kiszállt az üzletből, és átköltözött erre a környékre.

Leslie Morton neve és a pár szavas történet furcsa érzéseket keltettek bennem. Eddig csak szórakoztam a két szerencsétlen flótáson, most viszont frissen támadt érdeklődéssel vártam a folytatást.

– És mi történt vele azután? – vette fel újra a fonalat és a szemüvegkeretet Bill.

– Ennyi, amit tudok róla. Megvan a régi címe, de onnan pár hónap múlva továbbállt. És ennek már két éve. Egyszerűen elnyelte a föld.

– A föld biztosan nem – mondta bölcsen az öreg, és egyre határozottabban kancsalított. – Errefelé a hullákat a tengerbe dobják... De ne adja fel a reményt, fiatal barátom, sokan élnek itt olyanok, akiknek már régóta nem lelik a nyomát. Segíték én magának! Van nekem egy öreg cimborám, aki hivatalból ismeri az összes erre megforduló embert.

– Rendőr talán az illető? – kérdezte Tom.

– Rendőr? Pfuj! – köpött az öreg megvetően, aztán bámulatos gyorsasággal eltűnt az asztalok között a nyálcsomag röppályájáról visszaérkező jobbegyenes jóvoltából. Rogyadozó végtagokkal feltápáskodott, aztán bánatosan így szólt: – Menjünk innen. Itt mindenki olyan ideges ma.

– Egyetértek – szólott Tom. Gyorsan kirakott néhány bankót az asztalra, és a kellő távolságot igyekeztén megőrizni, kitámogatva a részeget az ivóból. Csendesen, szinte láthatatlanul követtem őket. Ahogy szoktam.

Útközben igyekeztem kitalálni, vajon Bill melyik kocsmába igyekszik, de hamarosan feladtam, mivel nemhogy ésszerűség, de még irányzék sem volt tétova támoltyásában. A követés nem jelentett kihívást, mert a páros egyik tagja sem kémlelt hátra. Tom a lába elé nézve igyekezett kikerülni a taposóaknákat, Bill esetén pedig a megfordulás – jelenlegi állapotában – egyet jelentett volna a hátraszaltóval. Lassan ránk köszöntött az este.

– Messze megyünk még? – törte meg a csendet Tom, miközben fél lábon ugrálva igyekezett megszabadulni a cipője talpára ragadt kutyaürüléktől. – És egyébként miért van itt ilyen rettentően bűdös? – Továbbméltaatlankodott, miután feladta a hiábavaló próbálkozást, és két lábon cuppogott tovább.

– Mert még nem értünk a főtérre – gurgulázta Bill.

– Ott jobb lesz? – sóhajtott egy óvatosat a fiú.

– Nem. De addigra megszokja az orra – mondta a részeg, és vihogott hozzá.

Valószínűleg folytatni is akarta a magyarázatot, de hirtelen megsűszott egy talpalatnyi kupacon, és az ezt követő rövid, de látványos vitustánc minden maradék idegsejtjét lefoglalta. A sötét-ségbe burkolózó ablakok egyike mögül taps és éljenzés harsant fel.

A keskeny utcát négyemeletes, mocskos házak szegélyezték, melyek az évek hosszú sora alatt levedlették vakolatukat, és új bőrt nem tudván növeszteni, csupasz tégláikat kínálták a külváros művészjelöltjeinek, akik – akár a neandervölgyi ember tette annak idején – sokhelyütt megörökítették életük jelentősebb pillanatait. A stilizált, de mégis nagy biztonsággal felismerhető testrész-ábrázolások, melyeket az olvasni tudó műértő közönség számára gyakran felirattal is elláttak, a jövőző korok számára egyértelművé teszik majd, hogy egy igen jelentős falloszimádó kultúra élt ezen a vidéken. Ebben, mondjuk, nem is tévednének sokat.

Ahogy elnéztem, Billnél feltehetően bekapcsolt a robotpilóta, de még ő is csak erős kilengésekkel tudta hús-véralkohol járművét irányban tartani. Tom, vele ellentétben, éberén igyekezett kitérni a lehetséges akadályok elől, igen szerény sikerrel. Idejében kike-rült egy lehulló vakolatdarabot, viszont ezzel a mozdulattal épp megcsípte a szemközi ablakból kizúduló szennylevet. Így, akara-ta ellenére is, egyre jobban hasonult a környezetéhez – valahogy úgy járt ezzel, mint a szövőlepkék az iparosodás korában. Dühö-sen nézett fel az üresen bámuló falakra, de reménytelen vállalko-zásnak bizonyult kideríteni, honnan jött az égi áldás.

Errefelé ritka volt az ablaküveg, a legtöbb keretben hullám-papír vagy kifeszített újság fogta vissza a szelet. Egy szociológus valószínűleg messzemenő következtetéseket vont volna le a lakók pártállására vonatkozóan az ablakokban pompázó napilapokból, bár ő valószínűleg nem venné figyelembe, hogy ezen a környéken az újságot nem olvassák, legfeljebb abban a parányi helyiségben, ahol rögvést hasznosítják is. Ezért sem bántam, hogy soha nem szerepelt az arcom címdalón.

A sikátor saját végéhez ért, és egy apró terecskében folytatódott, ahol az utca bűzéhez újabb adalék csatlakozott – rothadó halszag. A külvárosban élőknek ilyenkor összefut a nyál a szájá-ban, hiszen az émelyítő odor egyértelműen jelzi, hogy a közelben ételt is felszolgáló kocsmára bukkanunk.

Bill megszorázta lépteit a vendéglátó-ipari egység feltűnése-kor, Tom azonban lecövekelt. Eddig is tiszteltem a kalandvágyát, hogy ily messzire eljutott különösebb dühkitörés nélkül, de úgy látszik, ez az italkimérés az utolsó cseppet szolgáltatta a pohará-ba. Pedig nem is volt sokkal lepukkantabb, mint a többi épület. Igaz, bizalomgerjesztőbb sem.

– Ide most miért is kellene bemennünk? – kérdezte gyana-kodva.

Bill megvillantotta legszebb, kétfogas mosolyát, és ártatlan képpel fordult meghasonlott mecénásához:

– De hát maga keresi azt az embert, nem?

– Nem hiszem, hogy itt találnánk rá – kötötte az ebet a karához a fiú, és arcára kiült a gyanakvás, amit szülők arcán láthatunk, mikor csemetéjük ellenőrző könyvében az osztályfőnök szíves, négy szemközti beszélgetésre szóló invitálására lelnek. Majd felvette az ilyenkor szokásos kérdések egyikét:

– Minek néz maga engem?

– De hát kit néztek, ha magához beszélek? – kérdezte zavartan a részeg.

Tom számára egyértelművé válhatott, hogy külvárosi idegenvezetője nem ravasz, hanem hülye. Ismét sóhajtott egyet – ez már legalább a tizedik volt, de hát a jóga is azt tanítja, hogy egy-egy sóhaj csodát tesz az emberrel –, és belépett a kocsmá ajtaján. Bill lelkesen, arcán szétterülő örömmel követte.

Vártam pár pillanatot, körbekémleltem a tereszkét – ezt teszi a rutin –, aztán én is benyitottam a csehóba. Az érzés hasonlított ahhoz, amikor egy túlfűtött gőzfürdőbe toppansz, azaz a különbséggel, hogy itt a füst és az áporodott pálinkaszag vegyült el az emberi verejték széles spektrumával, és ez a még éppen gáz halmazállapotú, csaknem cseppfolyós, de máris a szilárdulás felé hajló keverék vágott mellbe, tapadt rá az arcomra, és fojtotta belém a lélegzetet. Legszívesebben ködfényszóróra kapcsoltam volna, mert másfél méternél kisebb volt a látótávolság, és a máskor oly megbízható, egyébként férfiasnak mondott szaglós szervem használhatatlanná vált a brutális orrtámadás következtében.

Persze nagyképűség lenne azt állítani, hogy fogalmam sem volt, hová lett előlem a furcsa pár. Ahogy Billt ismertem, csak a pultnál állhattak. Most sem tévedtem. Tom, aki még jelen állapotában is erősen túlóltözöttnek hatott, megmaradt fél lencséjét tisztogatta teljesen feleslegesen – nem a kicsapódott pára akadályozta a látását. Erre hamarosan ő is rájött, és felhagyott a páratlan páratlan üvegdarab további sikálásával.

Bill groteszk testmozgással igyekezett felhívni magára a kocsmáros figyelmét, aki éppen a pálinkáspoharakat tisztogatta egy gyanús küllemű rongydarabbal, ami ránézésre akár régmúlt korok hős uralkodóinak halotti lepléből is származhatott volna. Pióca és a kocsmáros teljesen független koreográfia szerint mutatták be egyéni számaikat. A részeg furcsa, meghökkentő mozdulatai láttán egy elmeorvos több, egyenként is rendkívül ritka kisagyi daganategyüttes mozgásszervi tüneteit diagnosztizálhatta volna nagy gyönyörűséggel, míg a kocsmáros tevékenysége a B-kategóriás rémfilmek gyomorforgató jeleneteire emlékeztetett, ahogy lassú mozdulattal a hunyorgó lámpa fényébe emelte a vizet sosem látott edényzetet, majd egy rövid, de pontos sercintéssel biztosította a kenést a kétes tisztaságú rongy számára, amivel egyenletesen opálosra dörzsölte a pohár belső falát.

Bill kitartó vonaglása rövidesen mégis magára vonta a csapos lányha figyelmét. A részeg, felbátorodván pillanatnyi sikerén, belekiáltotta az arcába:

– Két pálinkát, öreg barátom!

– Majd ha kifizetted, amivel tartozol – válaszolta unottan a kocsmáros. Aztán hangot adott abbéli érzéseinek, mennyire sértőnek találja, hogy egy ilyesfajta kuncsaft öregnek, sőt mi több, barátjának tartja őt, és félreérthetetlenül jelezte, hogy ezután az uram megszólításra tart igényt.

Alighogy elengedte azonban Bill nyakát, az érintett anyagi mosollyal folytatta monológját:

– A barátom fizet.

A kocsmáros bizalmatlanul nézett Tomra, majd megvetően beleköpött a soron következő pohárba, és foghegyről odavetette:

– Ki ez a ficsúr?

– Nem mindegy? Az a lényeg, hogy van pénze!

A csapos fejét csóválva elmosott egy újabb poharat, majd megtöltötte valami maró folyadékkal, és undorral a részeg elé tette.

– Kettőt kértem! – hördült fel Bill.

– Sem süket, sem hülye nem vagyok. Neked most kettőt fizet, egyet kap akció van, amíg ki nem egyenlíted a számládat.

– Rohadt zsaroló! – dörmögte az orra alá Pióca, és felhajtotta a gyanús küllemű folyadékot.

– Szóval, hol találjuk azt az embert, akiről beszélt? – elevenítette fel Tom az őt érdeklő témát.

– Milyen embert?

– Ne szórakozzon velem, mert itt hagyom magát fizetés nélkül! Azt mondta félórája, hogy segít nekem megtalálni Leslie Mortont, mert van egy barátja, aki mindenkit ismer errefelé.

– Hát persze, emlékszem, erről beszéltünk két sörrel és egy pálinkával ezelőtt!... Szóval, az én öreg cimborámat csak Tiszteletesnek szólítják errefelé, ugyanis bárkit képes átkeresztelni.

Hát persze! A Tiszteletes! A használt, de még használható okmányok bizományosa. Bár nehezen tudtam elképzelni, hogy a Tiszteletes a barátai között tartaná számon Billt, a fiú ezt igazán nem sejtette. A részeg folytatta az áradozást:

– A Tiszteletes egy igazi művész!... Rendeljen már még két pálinkát, hát kiszárad a torkom.

Tom bágyadtan intett a kocsmárosnak, hogy töltse újra Bill poharát, majd elmerengett a kocsmá füstjébe.

Elgondolkodva kifizettem egy üveg barna sört a pult távolabbi részében csendesen sürgölődő pincérlánynak, és leültem egy közeli, kétszemélyes, kicsiny asztalkához. Mikor letettem az üveget, éreztem, hogy felemelni csak az asztallal együtt lehet majd – valószínűleg azért nem tisztította a kocsmáros a bútorzatot, mert erre már nem maradt elég nyála. A széket szerencsére fényesre koptatták a vendéglepek, így legalább ahhoz nem ragadtam hozzá. Anyám mindig arra tanított, hogy piselés után mossam meg a kezem – itt inkább előtte tettem volna, hogy ne szennyezzem be magam. Valahol olvastam egyszer, hogy a kocsmapultra kikészített sósomgyoró felületén tizenhárom különféle vizeletmintát tudott kimutatni egy kutató. Ez itt biztos nem sikerült

volna, mivel a tulaj nem kedveskedett spontán rágcslálnivalóval. Lehet, hogy finnyásnak tűnök, de a Féligazság – valószínűleg a vizezett italairól kapta a nevét – soha nem tartozott a kedvenc szórakozóhelyeim közé, és kizárólag akkor fordultam itt meg, ha az üzlet úgy kívánta. Az ételüket semmi pénzért meg nem kóstoltam volna, italból pedig csak az üvegben felszolgált voltam hajlandó meginni. Kortyoltam hát egyet a barna léből, és tovább figyeltem Tomot.

Érdekes, hogy általában nem én kerestem az ügyeket és az ügyfeleket, hanem azok találtak rám. Persze ehhez nyitott szemmel és füllel kellett járnom, erősen támaszkodva a megérzéseimre. Hiszek az intuíciókban, bár tudom, hogy a tudomány nem osztja a lelkesedésemet. Igaz, számomra is rejtély, hogyan rakja össze az agyam a rendkívül összetett, részleteiben még sokszor előttem is homályos döntéseket, de az évek során meggyőződtem róla, hogy érdemes rá hallgatnom. Eleddig csak egyszer hagyott komolyan cserben a megérzésem, viszont sokszor kihúzott a pácból, sőt, több alkalommal megmentette az életemet. A belső hang most arra ösztökölt, hogy ne hagyjam elmenni ezt a srácot.

Már épp elhatároztam, hogy odalépek hozzá, amikor megelőzött egy kétajtós szekrény. Ha jól emlékszem, Ezüsthátú névre hallgatott a tag, aki galléron kapta a már amúgy is megtépázott fiút.

– Mit bámulod a nőmet, seggfej? – sziszegte a megrettent arcba.

– Esz csak falabi défedés lehed – igyekezett hangokat kipréselni magából szorult helyzetében az alperes. – Éd deb bábultab a бага ketfeséd.

– Azt állítod, hogy hazudok? – szedte elő a régi trükköt a hústorony, és csavart egyet a szorításon. Tom alkalmazkodott a helyzethez, és már meg sem próbált megszólalni. Viszont lelkesen rázni kezdte a fejét, kétségbeesett grimaszokkal jelezve, hogy dehogy gondolta ő azt, hogy az előtte szóló igaztalan dolgot állítana. Sőt, mindenben egyetért, és szívesen segít a továbbiakban is, ha bármi egyéb nézeteltérés adódna.

Ezüsthátú kevésbé volt járatos a kommunikáció tudományában, így nem találta elég meggyőzőnek Tom jelzését, és rövid, de annál hatásosabb harci kiáltás kibocsátása közben átívelte a fiút a pulton, távozásra serkentvén ezzel egy eddig jól mulató társaságot, akik – mivel Tom szó szerint asztalt bontott – sietősen távoztak a helyiségből. A súlylökés e humán változata hangos ovációt váltott ki a hegyi gorilla baráti köréből, ami csak tovább fokozta az ünnepelt magabiztosságát. Odalépett a kocsmáromjában heverő fiúhoz, és újfent átívelte a pulton, most az ellenkező irányba. Így, bár már helyel nem kínálhattam az asztalomnál a bravúrosan landoló ifjú kaszkadőrt, legalább nem kellett odamennem hozzá. A söröm csendesen agonizált az asztal kifordult lábai között, sebe alapján úgy tűnt, pillanatokon belül elvérzik.

– Elnézést – motyogta Tom.

– Semmi gond, már úgysem voltam szomszár. Segíthetek felállni?

– Nagyon köszönöm. Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Tom Marshall vagyok.

– Dave Bexley. Örülök a találkozásnak.

A bemutatkozás meghitt pillanatának Ezüsthátú vetett véget, aki elénk toppant, és eme ünnepélyes alkalomból kést is rántott. Mielőtt azonban gondolkodóba eshettem volna, mitévő is legyek, Tom ijedtében úgy vágta állcsúcsra a behemótot, hogy az zsákként terült el a romokban.

– Ezt nevezem! – ismertem el, miközben beszélgetőtársam a kezét rázta fájdalmasan. – Most aztán pucoljunk, mert úgy érzem, hamarosan zord hangulatú, nagy buli lesz. Alacsonyan szállnak a bútorok.

Ezüsthátú baráti társasága nem nézte jó szemmel a remek szórakozás elrontását, és tetteleg igyekeztek kárpótolni magukat az elmaradt vérfolyásért. E célból először székeket küldtek át légi postán marasztalásunkra, majd mivel nem foglaltunk helyet, az asztalt is passzolták. A helyiség rohamosan amortizálódott

körülöttünk, és félő volt, hogy mi is hasonló sorsra juthatunk. Így hát elkaptam Tom fájó kezét, és magammal rántottam a kijárat felé. Az ajtó előtt csak azért torpantam meg, hogy az egyébként jó ütemben küldött söntéspult megnyissa nekünk a távozásra alkalmas nyílást. Szaporán pucoltunk el a tetthelyről.

Egy kilométert sem futottunk, mikor Tom kidőlt – sípólva integetett, hogy álljak meg, majd térdére támaszkodva igyekezett amúgy is teli tüdejébe még több levegőt szívni. Már attól tartottam, hogy eldurran, mint egy lufi, amikor végre átment zihálásba, és időnként szótagokat is ki tudott préselni magából.

– Nagyó... nagyonkö... köszönöm... Lemarad... takmögött... tünk?

– Ne aggódj, nem érnek utol – válaszoltam könnyedén, bár ezzel a mondattal én is feléltem a vitálkapacitásomat. – Mit szólnál, ha elmennénk hozzám, és elmesélnéd, kit keresel. Ne aggódj, hallottam, amit az öreg Bill-lel beszéltél, és érdekel, tudok-e segíteni.

– Nagyon szívesen elmesélem – mondta. Közben elengedte a térdeit, helyette derekára rakta két kezét, és homorítani kezdett. – És szívesen fogadom a segítséget is. Annál is inkább, mert fogalmam sincs, hol keressem a Tiszteletest.

– Hagyjuk most a Tiszteletest! Egyébként szívesen eljuttatlak hozzá is, ha szükséges. Mivel már egész tisztességesen lélegzel, talán el is indulhatnánk. Jó tizenöt percet kell még trappolnunk. Persze, ha akarod, futhatunk is.

Fáradt vigyort eresztett meg, és kezével szélesen nemet intett.

– Inkább sétálnék, ha már tolokocsit nem tudunk szerezni.

– Se toló-, se bérkocsi. Erre a környékre nemigen járnak a taxik. Én sem tenném a helyükben. Nem szívesen engednék be idegent a hátam mögé az autóba. Manapság még a megbízható

emberek is kiszámíthatatlanok... Erről jut eszembe, te milyen járművel érkezted? Az öltönyöd maradékából úgy sejtem, autóval jöttél.

– Eredetileg nem ide indultam, hanem oda, ahová még elvisznek a taxisok. Az autómát én sem mertem kockáztatni.

– Akkor tényleg marad a gyaloglás. Mesélhetnél útközben az eltűnt örököséről – kezdtem, de hirtelen elhallgattam, és belefűleltem a csatornaszagú éjszakába. Az eddig távoli ordítás egyre határozottabb alakot öltött. Úgy tűnt, nem úszhatjuk meg újabb sprint nélkül. – Attól tartok, a meséléssel mégis várnod kell. Látom, egyenletesen lélegzel. Szippants még pár mélyet, aztán mindketten kapjuk a saját nyakunkba a lábunkat, mielőtt lelkes rajongóink nyomunkra akadnak! Igyekezz mögöttem maradni!

Nem vagyok egy futóbolond, de nem is vetem meg ezt a sportot, főleg, ha önvédelmi céllal kell üznöm. Bár az utóbbi időben ragadt rám néhány kiló felesleg, még mindig elég jól bírtam az iramot. Tom egyre erősödő zihálásának zaja biztosított arról, hogy még mindig párosat futunk, így egészen jó tempóban sikerült megközelítenünk szegényes, ám annál lehangolóbb bérleményemet. Az utolsó kilométeren már nem üldözött senki, de tartottam tőle, hogy ifjú követőm nem bír újra elindulni, ha egyszer megállunk, így a lendülettől vezérelve berohantam a sötét lépcsőházba, halálra ijesztve a kukák mögött randizó macskákat, akik éktelen robajjal lőttek ki a kapualjból. A lépcsőkön lazább tempóra váltottam, de csak a második emeleten csökkentettem véglegesen az iramot. A hátam mögül olajozatlan vastüdő csikorgására emlékeztető hang jelezte, hogy Tom utolért, és a fiú arcán látszott, hogy igen tetemes oxigénhiánnyal küszködik, tehát az elkövetkező tíz percben a légzés valószínűleg minden erejét leköti majd.

Gyorsan betuszkoltam a függőfolyosóról, és bezártam mögöttem az ajtót. Mivel kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy jelenlegi szerény hajlékomat becsmérelje, nyugodt szívvel hívtam be egyetlen szobámba. Amíg ő a légzőgyakorlatot folytatta, gyorsan

rendet raktam: a szennyes alsóneműket és pólókat bedobáltam az e célra rendszeresített zsákba, kiürítettem a hamutálat az ablakon – Istenem, már két hónapja nem gyújtottam rá! –, majd a seprűvel néhány tétova mozdulatot téve összegyűjtöttem a padlón heverő étel- és egyéb maradékokat. Az ágy mellett női tanga árválkodott, de nem tudtam rájönni, kitől származik. Rövid tétovázás után zsebre vágtam – a megérzésem azt mondta, még jól jöhet. Gyorsan megigazítottam az ágytakarót, és a lehangoló objektum máris meghitt családi fészekké változott.

Tom a rendezkedésből mit sem észlelt, egy profi légcserélő kapacitásával gyűjtötte a nyitott ablakon át az utca levegőjét, jelentős vákuumot idézve elő odakint. Bearaszoltam a konyhába, lesöpörtem az asztalról az üres üvegeket, a penészes kenyeret, a kenyértől penészes asztalterítőt, majd hirtelen ötlettől vezérelve kinyitottam a hűtőszekrényt, és a polcokat is a szemetesbe ürítettem. Mit meg nem tesz az ember a vendégéért!

Egy pillantást vettem a még mindig jelentős fordulatszámú működő élő ventilátorra, és kiosontam a kétzsáknyi hulladékkal. A lépcsőház csendes volt – a lányok már a placon kínálták magukat, a stricik még csak most kezdték az esti zsupát a kocsában; a ház többi lakója feltehetően magatehetetlen volt – ebben általában a különböző kémiai anyagok rendszeres és nagy mennyiségű, önkéntes fogyasztása játszott leginkább szerepet. Elosontam a szemétdobóig, beejtettem a zsákokat, és hallottam, ahogy a robajra ismét szétrebbenek az addigra már visszabátorkodott, a szerelem hevében hátborzongató, gyereksírásra emlékeztető hangon virnyogó macskák.

Mire visszaértem a szobába, Tom már a fotelben ücsörgött, és éppen kontaktlencsét illesztett kiguvasztott szemére. Nem vagyok finnyás, de ettől a mozdulatsortól mindig kiráz a hideg. Gyorsan elfordultam, és lehuppantam az ágy szélére.

– Kérsz egy sört? – kérdeztem, és igyekeztem másfelé nézni, amíg befejezi a szemgolyói verziófrissítését.

– Rögtön kidobnám a taccsot. Azt pedig vendégségben nem illik.

– Látom, már felhagytál a bőrlégzéssel. Ha végig tudsz mondani egy mondatot, kezd el a történetedet.

– Nem túl izgalmas sztori. Pár napja kezdtem el dolgozni egy biztosítótársaságnál, és a főnök tegnap rám osztotta életem első komoly megbízását. Egy Amerikában élő – bocsánat, elhunyt – úriember minden vagyonát Leslie Mortonra hagyta. Kicsit furá volt nekem a dolog, de mit tehettem, ez volt az első komoly ügyem. Reggel felöltöztem szépen, és a hivatalos iraton megadott címre hajtottam. Nagyon rendes kis ház volt, házmesterrel, kovácsoltvas kapuval, lifttel, ahogy kell. Mondom a manusnak, aki kicsoszogott ajtót nyitni, hogy Morton úrhoz jöttem. A vén kripli meg csak nézett, mint a moziban. Gondoltam, süket, ezért hangosan megismételtem, erre rám ordított, hogy ne üvöltsek, és húzzam el a belem, itt nem lakik semmiféle Morton, mire én majdnem belerémültem a nadrágomba. Mikorra sikerült meg erősítenem a védelmi vonalaimat, előszedtem neki a végzést, és az orra alá dugtam. Böngészte, böngészte a papírt, én meg ott szobroztam. Úgy néztünk ki, mint egy csendélet két idiótával... Aztán nagy sokára kibökte, hogy Leslie Morton már két éve elköltözött. Ösztökéltem, hogy talán mondaná meg, hová tette át székhelyét a boldog örökös, de csak a vállát vonogatta, hogy ez nem az ő dolga. Hiába szorongattam, nem lettem okosabb, így hát elkértem tőle a ház tulajdonosának a címét. Na, a tulaj persze a város másik végén lakott, de legalább otthon volt. Elég jól megy egy ilyen háztulajdonosnak, szép kis kecóban tengeti egyhangú napjait a hölgy... Szerencsére az ő agya nem volt olyan hézagos, mint a vén kecskének, és elfuvalázta nekem, hogy Leslie Morton ügyvéd volt, évekig lakott nála, mígnem két évvel ezelőtt egyik napról a másikra felmondta a bérleményt. Mikor újfent búsulni kezdtem azon, hogy elvesztettem a fickó nyomát, a hölgy belém karolt, és bizalmasan megsúgta, hogy tudja, hová ment az általa

csak visszafogott szívtipróként jellemzett ügyvéd. Szerinte csak is egy nő lehetett a dologban. Elfojtottam kitörő ásításomat, és érdeklődést tettem, mire elmesélt néhány pikáns történetet a volt lakóival kapcsolatban, aztán végre kinyögte a várva várt külvárosi címet. Nemigen akartam megérteni, miért húz el egy jó módú ügyvéd a külvárosba, amikor nincsenek anyagi gondjai. Ő sejtelmesen mosolygott, és megjegyezte, hogy a szívnek nem lehet parancsolni. Szerintem túl sok romantikus regényt olvasott, mert ugyan miért kellene kiköltöznöm az ótvarba csak azért, mert beleúgtam egy bringába?

– Biztos nem kérsz sört? – tápáskodtam fel az ágyból, mert a féloldali fekvéstől elmacskásodott a hátam. Aztán, mivel nem kaptam választ, kiléptem a konyhába, és felbontottam az aranytartalékot.

– Szóval, pohárból vagy üvegből?

– Pohárból.

Kitöltöttem neki a sör felét, és átnyújtottam. Jóízűen belekóstolt, aztán egy hajtásra kiitta.

– Istenem, erre a sörre vágyom már fél napja!... Na, szóval! Megnéztem, hol van ez az Apostol utca, vagy mi, és láttam, hogy jócskán lelóg a térképről. Hagytam az autót, és fogtam egy taxit. Számítottam rá, hogy lepukkant hely lesz, de a valóság messze túlszárnyalta a képzeletemet. Valami ilyesmi volt, mint amiben te laksz.

– Köszönöm.

– Nem azért mondtam, mintha nem tetszene a hely, csak a hi-telesség és az összehasonlítás végett. Szóval, ott persze se házmes-ter, se névtáblák, úgyhogy bezörgettem egy földszinti lakásba, ahol sikerült felriasztanom egy félhülye öregasszonyt, aki fellár-mázta az egész házat, hogy meg akarják gyilkolni, mert jött érte a temetkezési vállalkozó. Szerencsére a szomszédok nem rendőrt hívtak, gondolom önvédelemből, hanem szelíden nyugtatgatták a vén szatyrot. Aztán egy ötvenes forma, erősen fokhagyma- és

avas szalonna szagú fickó bizalmasan belém karolt, belelihegett az arcomba, és betessékelt magához. Így hát tőle próbáltam megérdeklődni, tud-e valamit Mortonról. Egy ideig gondolkodott, legalábbis azt hiszem, mert nem szólt semmit, csak nézte a pókot a sarokban. Végül kibökte, hogy ő még csak egy éve él itt, de a sógora már régebben is itt lakott, így felmentünk a sógorhoz. A sógor persze nem volt otthon, csak a felesége, akivel szerintem a fokhagymaszagú össze szokta szűrni a leveit, mert nagyon mosolyogtak egymásra, és ettől én igencsak rosszul lettem, mert a mosolyuk amúgy egyéniben is rekordokat döntögetett... Na, az asszonyka elmesélte, hogy tényleg élt itt egy Morton nevű figura, de rövid időn belül eltűnt. Kérdeztem, hová költözött, mire azt mondta, hogy fogalma sincs. Ennyire jutottam ma. Vagy megtalálom Leslie Mortont, vagy bemutatom a halotti bizonyítványát. Mert az első ügyemet nem hagyhatom megoldatlanul.

– Azt hiszem, tudnék neked segíteni. Gondolom, elég tisztességteljes lesz, amikor lezárjátok. Ha sikerül megtalálnunk Mortont, 30 százalékot kérek belőle, a költségek levonása után. Ha nem találjuk meg, a nyomozás grátisz.

– Tetszik az ajánlat, de addig nem tudok nyilatkozni, amíg nem tudom, ki is igazából.

Ez volt az a pillanat, amikor – legalábbis részben – le kellett rántanom enmagamról a leplet. Torkot köszörültem, hanyagul zsebre vágtam bal kezemet, jobbommal kissé megemeltem a sörsüveget, és arisztokratikus stílusban bemutatkoztam.

– Ahogy már a csehóban említettem, Dave Bexley-nek hívnak. Tisztességteljes foglalkozásom jelenleg nincs, azonban magándetektívként közismert vagyok a városnak ezen felén. Korábban ezt a szakmát hivatásszerűen űztem, papírom is volt róla, de pár éve megromlott a viszonyom a helyi hatóságokkal, és ezt követően nem mentem be a hivatalba meghosszabbíttatni az engedélyemet. Áthelyeztem a székhelyemet a város porosabbik végébe, ahol az ügyfelek nem kérnek papírt, mivel egyrészt ők sem rendelkeznek

ilyen luxuscikkkel, másrészt nehezebben is igazodnak el a betűk tengerében, mint egy átlagos belvárosi polgár. Itt a hivatalos formásoknál sokkal erősebb kötelékek védik a szerződéseket – az adott szó és a betyárbecsület még mindig működik. Persze ezeknek olykor tetteleg kell nyomatékot adni, de ezen a területen is ott-hon vagyok. Összegezve ezt a szerény, de igen mélyenszántó gondolatsort elmondhatom, hogy csaknem 10 éves magánnyomozói múlttal rendelkezem.

– Elég meggyőző voltál. Ha nem sörösüveg lenne a kezeden, akár egy újdonsült felsőházi jelölt székfoglalóját is magad mögé utasítottad volna... Rendben, részemről áll az alku. Amennyiben megcsípjük Mortont, és pontot teszünk a hagyatéki ügyre, tiéd a jutalékom 30 százaléka.

Kezet nyújtott, és ezzel a szerződésünkre – és a Tom poharából kicsorgó sör jóvoltából a nadrágomra – pecsét került. Mindketten úgy éreztük, jó üzletet kötöttünk, és végső soron ez a tárgyalás legfőbb célja. Miért kértem 30 százalékot? Én hosszú távra gondolkodom: ha sikerül ez az ügy, Tom személyében egy biztos szállítót tudok a magaménak. És mivel ez volt az első ügye, legyen övé a pénz nagy része. Úgy láttam rajta, igencsak megkönnyebbült. Gondoltam, ideje odabiggyeszteni a habot a tortára.

– Tehetek még valamit érted? Esetleg elvigyelek az autódig?

– Hát, az nagyon jól jönne. Útközben meg is beszélhetnénk, hogyan tovább.

– Az ki van zárva. Motoron nem lehet menet közben beszélni.

– Motoron? Az hittem, autód van.

– Az nem lenne praktikus. Egy autót ki lehet szűrni a márkája, színe, rendszáma alapján. Egy motorral a legszűkebb síkátorban is ellavírozok, utolérek bárkit, és ellógok bárki elől. A bukósisak miatt az arcom sem látszik. Nem kell érte komoly adót fizetni. Ja, és nem az utcán lakik, hogy bárki elcsórja.

– Meggyőztél. Induljunk!

A könyv mágikus eszköz. Az író a bűvész, a toll pedig a varázspálca. A jó bűvész magán tudja tartani a figyelmet, és az olvasó reméli, hogy még sokáig a bűvkörében maradhat.

A 2012-ben alapított Álomgyár Kiadó ezeket a bűvészeket keresi. Azokat, akik fantáziájukkal olyan helyekre merészkednek, ahová mások nem képesek. Az ő történeteiket hozzuk el az olvasóknak, Nektek.

Jelentkeznél? Írj nekünk!
konyvetirok@alomgyar.hu

Képzeld el egy női magazint... Elképzelted?

A *Nőkorszak* nem ilyen.

Hogy milyen?

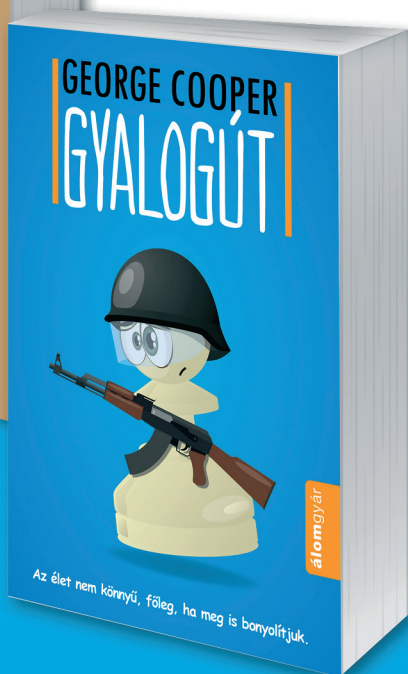

NŐKORSZAK

Sokszínű, időnként felkavaró és nagyon életrevaló. Olyan online női magazin, melyben van élet, spiritusz, a cikkek rólad és neked szólnak, a jelenről, a múlttól, a jövőről. Nőkről, akikre érdemes figyelni, akik példát mutatnak; nőkről, akik a múltban igazi forradalmárnak számítottak, és egyszerű, hétköznapi emberekről, akik mégis kiemelkednek a tömegből.

A *Nőkorszak* ilyen. Színes, mint az élet.
nokorszak.hu

Vérbeli csavaros krimik, humorral
fűszerezve George Cooper tollából

„Régen nevettem utoljára
ennyit egy könyvön.”

- Olvasó Körút blog

ISTEN! HAZA! CSALÁD! ÉS HA EGYIK SINCS?

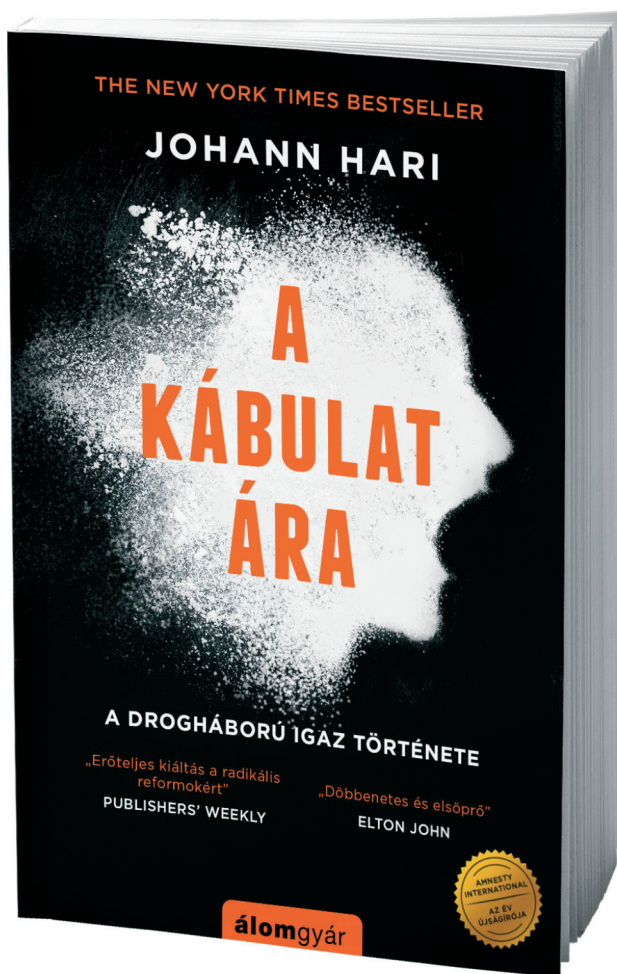
CSABAI MÁRK

ÚJRA MEGSZÓLAL

álomgyár

A DROGHÁBORÚ IGAZ TÖRTÉNETE TESTKÖZELBŐL

Albert Levente kortárs krimijeit
„Ez nem gyermekmese, kislány”

„Könnyed, pörgős és izgalmas”
- Kritizátor blog

New York Times és USA Today bestseller szerző

A lány sexy, a fiú megsebzett és mindketten vadak

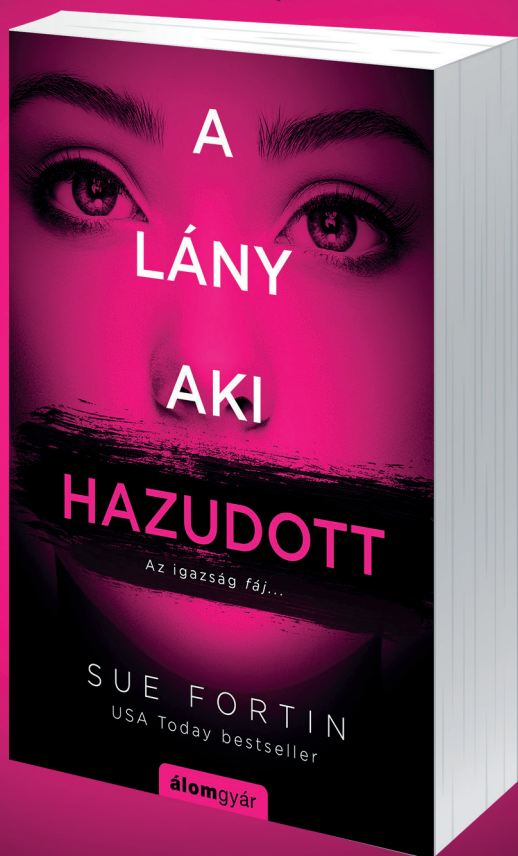

„Függő lettem Karina Halle regényeitől”

CHELSEA M. CAMERON
a New York Times toplistás írója

SUE FORTIN

SÖTÉT HAZUGSÁGOK ÉS FÉLELMETES IGAZSÁGOK

USA Today bestseller szerző

SUE FORTIN

LETEHETETLEN, ÉLÉNK
TÖRTÉNETE KÉT TESTVÉRRŐL ÉS
EGY IGAZSÁGRÓL

